

Det var den store, svært beskæggede Snekaster, der hin Vinteraften havde holdt en lille hjærtelig Velkomsttale til Emanuel, da denne var paa Vejen ud til den syge unge Pige. Nu smilte Manden blot med sine hvide Tænder, mens Emanuel gik forbi; og da Barnet i det samme gav sig til at græde, sagde han ganske højt, idet han med Fingren tørrede det under Næsen:

„Du skal saamænd ikke blive ræd, min Tøs!
 Det er jo bare vores unge Velærværdighed!“

Skønt Emanuel allerede var temmelig vant til Befolkningens Uhøflighed, og skønt han havde sat sig fast i den Overbevisning, at Grunden til det uheldige Forhold imellem ham og Menigheden hovedsagelig skyldtes en Mangel hos ham selv, maatte han ofte kæmpe med en dump Vrede, som især Ungdommens Opførsel vakte hos ham. Ogsaa i Dag havde han ondt ved at bevare sin Ligevægt, og han aandede ikke frit, før han naaede Anders Jørgens Halvgaard i den sydlige Ende af Byen. Men heller ikke her var det uden Sindsbevægelse, at han gik ind gennem den lave Port og genkendte Lygten, der endnu hang og drejede sig langsomt rundt i en Snor under Loftsbjælken.

Inde i Gaardsrummet standsede han og saa' sig omkring. Intet Menneske var at se eller høre.